

Sygn. akt V Ca 1279/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2024 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Aleksandra Łączyńska
Protokolant:	Karolina Grudnicka

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2024 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W.

przeciwko (...) Bankowi (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie

z dnia 25 stycznia 2023 r., sygn. akt II C 2025/22

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w punkcie pierwszym zasądza od (...) Banku (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kwotę 10.306.95 zł (dziesięć tysięcy trzysta sześć złotych i 95/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 maja 2022 r. do dnia zapłaty oraz oddala powództwo w pozostałym zakresie,

- w punkcie drugim zasądza od (...) Banku (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kwotę 2.550 zł (dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. oddala apelację w pozostałym zakresie;

3. zasądza od (...) Banku (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kwotę 1.650 zł (tysiąc sześćset pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia w tym zakresie do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów postępowania w instancji odwoławczej.

Aleksandra Łączyńska

Sygn. akt **V Ca 1279/23**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 maja 2022 roku strona powodowa (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 10 306,95 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 23 maja 2022 roku w sprawie, żądanie pozwu zostało uwzględnione w całości.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2023 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy- Mokotowa w Warszawie oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.617 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiodła strona powodowa, zaskarżając wyrok w całości. Powyższemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego:

a. art. 45 ust. 5 u.k.k. w zw. z art. 45 ust. 1 u.k.k. poprzez błędną wykładnię przepisu i przyjęcie, że pojęcie „wykonanie umowy” należy rozumieć dzień udostępnienia środków pożyczkobiorcy, podczas gdy do wygaśnięcia uprawnienia nie doszło, termin na złożenie oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego został zachowany, umowa kredytu nie została jeszcze wykonana i kredyt jest regularnie spłacany przez Cedentów;

b. art. 98 k.c. zw. z art. 65 § 1 k.c, poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że o rodzaju pełnomocnictwa decyduje jedynie zawarty w treści pełnomocnictwa zwrot „pełnomocnictwo ogólne” w sytuacji, gdy o rodzaju pełnomocnictwa świadczy pozostała treść udzielonego pełnomocnictwa, tj. zakres i rodzaj czynności wymienionych w pełnomocnictwie, do których mocodawca upoważnił pełnomocnika oraz okoliczności w jakich pełnomocnictwo zostało udzielone i było wykonywane;

c. art. 6 k.c. w zw. z art. 454 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię i ocenę, że ciężar dowodu w zakresie wysokości spłaconych odsetek umownych spoczywał na stronie powodowej, podczas gdy zobowiązanie kredytowe ma charakter oddawczy i tylko strona pozwana decyduje o sposobie rozksięgowania spłat;

3. naruszenie przepisów prawa procesowego i materilanego, mające wpływ na rozstrzygnięcie,tj.:

a. art. 233 § 1 k.p.c, poprzez dokonanie wewnętrznie sprzecznych ustaleń faktycznych, przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie, że pełnomocnictwo udzielone Powódce stanowi pełnomocnictwo ogólne, podczas gdy M. B. oraz W. B. udzielili Powódce pełnomocnictwa do poszczególnych czynności, a z treści pełnomocnictwa oraz okoliczności, w których zostało ono złożone przez M. B. oraz W. B. wynika do jakich czynności umocowana została Powódka;

b. art. 45 ust. 1 u.k.k. poprzez jego niezastosowanie i oddalenie powództwa, w sytuacji, gdy Pozwana zawierając z Konsumentami umowę kredytu naruszyła obowiązki informacyjne określone w tym przepisie, co winno skutkować zastosowaniem sankcji kredytu darmowego i uwzględnieniem powództwa w całości;

c. art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. w zw. z art. 5 ust. 6-7 i 12 u.k.k. w zw. z art. 45 ust. 1 u.k.k. poprzez jego błędną wykładnię uznanie, że Pozwana nie naruszyła obowiązku informacyjnego poprzez wskazanie RRSO zaliczającej do równania odsetki umowne od kredytowanych kosztów kredytu (prowizja), podczas gdy takie odsetki umowne są bankowi nienależne i nie powinny być uwzględniane we wzorach stosowanych do obliczenia ww. parametrów, a podanie jakiegokolwiek wartości RRSO nie czyni zadość obowiązkowi informacyjnemu;

d. art. 30 ust I pkt 7 u.k.k. w zw. z art. 5 ust. 6-7 i 12 u.k.k. w zw. z art. 45 ust. 1 u.k.k. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że Pozwana nie naruszyła obowiązku informacyjnego poprzez zaliczenie do całkowitego kosztu kredytu odsetek pobieranych od części kredytowanych kosztów umowy, tj. prowizji i wskazała tym samym prawidłową

całkowitą kwotę do zapłaty, podczas gdy zaliczenie przez kredytodawcę odsetek pobieranych od części kredytowanych kosztów umowy, tj. od prowizji, do całkowitego kosztu kredytu skutkuje zawsze wadliwym, tj. niezgodnym z ustawą o kredycie konsumenckim, wskazaniem całkowitej kwoty do zapłaty w umowie kredytu;

e. art. 30 ust. 1 pkt 6 i 11 u.k.k. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że umowa o kredyt konsumencki nie musi zawierać informacji o sposobie zmiany stopy oprocentowania od zadłużenia przeterminowanego;

f. art. 30 ust. 1 pkt 16 u.k.k. w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 10 u.k.k. poprzez błędną wykładnię i uznanie, że ww. przepis nie wymaga od kredytodawcy zamieszczenia w umowie kredytu konsumenckiego informacji o tym, że całkowity koszt kredytu w razie jego wcześniejszej spłaty ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą, podczas gdy rozliczenie prowizji i ubezpieczenia w terminie 14 dni od całkowitej wcześniejszej spłaty jest elementem procedury spłaty kredytu, co w konsekwencji może zniechęcać kredytobiorcę do wcześniejszej spłaty kredytu;

g. art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k. w zw. z art. 53 ust. 1 i 2 u.k.k. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że umowa o kredyt konsumencki nie musi zawierać informacji o terminie do odstąpienia od umowy opisanym w art. 53 ust. 2 u.k.k. a także informacji doprecyzowującej z art. 53 ust. 5 u.k.k., podczas gdy termin ten jest inny niż „14 dni od zawarcia umowy”, a pominięcie tych informacji pozbawia konsumenta wiedzy o swoich możliwościach prawnych, co nabiera szczególnego znaczenia w sytuacji innych naruszeń obowiązków informacyjnych;

4. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na rozstrzygnięcie, tj.:

a. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.c. poprzez przyjęcie i uznanie, że to na Powódce spoczywa ciężar dowodu w zakresie poniesionych kosztów kredytu, w sytuacji, w której Pozwana ogranicza się tylko do ogólnikowego zaprzeczenia wysokości roszczenia, w sytuacji gdy powszechnie wiadomym jest, że strona pozwana odmawiając zadośćuczynienia żądaniu powoda obowiązana jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie stronie powodowej nie przysługuje, natomiast w tym przypadku Pozwana nie tylko nie wykazała, aby roszczenie Powódce nie przysługiwało, jak również nie dokonała w precyzyjny i wymagany przez obowiązujące przepisy prawa zaprzeczenia w zakresie dochodzonej kwoty, a także nie przedstawiła dowodu przeciwnego, mającego ewentualne znaczenie dla toczącego się postępowania;

b. art. 232 k.p.c. poprzez uznanie, że Powódka nie wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku wykazania okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, podczas gdy Powódka przedstawiła uzupełniające się wzajemnie dowody, tj. wezwanie do zapłaty, z którego już wtedy wynikała dochodzona i niezaprzeczona przez Pozwaną w prawidłowy sposób wysokość roszczenia, jak również załączyła do pozwu matematyczne zestawienie obrazujące dokonywane przez Konsumenta wpłaty, jak również dochodziła na etapie sądowym zobowiązania strony pozwanej do przedstawienia przez nią dokumentacji mającej potwierdzić realne wpłaty dokonywane przez Konsumentów tytułem spłaty kredytu, albowiem to wyłącznie Pozwana jest w posiadaniu ww. informacji i z uwagi na charakter jej działania jest obowiązana do ich udzielania podmiotom wstępującym w treść stosunku prawnego z Bankiem;

c. art. 236 k.p.c. w zw. z art. 248 § 1 k.p.c. poprzez brak wydania jakiegokolwiek postanowienia dowodowego i brak przeprowadzenia dowodu z pkt V pozwu;

d. art. 248 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez błędne niezastosowanie i niezobowiązanie strony pozwanej do przedłożenia historii rachunku Kredytodawców, podczas gdy strona pozwana pomimo wezwania należycie umocowanego podmiotu poprzedzającego złożenie pozwu do dnia sporządzenia apelacji nie przedłożyła przedmiotowych dokumentów.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za pierwszą instancję stosownie do norm prawem przepisanych. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów

postępowania przed sądem drugiej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie w zakresie zmierzającym do zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez uwzględnienie powództwa w przewarżającym zakresie.

Niniejsza sprawa rozpoznawana jest w trybie art. 505¹ k.p.c. tj. w postępowaniu uproszczonym. Zgodnie zaś z brzmieniem art. 505¹³ k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku winno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sytuacja taka miała miejsce w niniejszej sprawie, gdyż rozstrzygnięcie w sprawie przed Sądem Okręgowym zapadło na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w I instancji.

Sąd Odwoławczy wskazuje, że pominął wniosek dowodowy zawarty w apelacji i nie uwzględnił go przy wyrokowaniu. Przede wszystkim zaznaczyć bowiem należy, iż niniejsze postępowanie prowadzone jest w trybie uproszczonym, w którym ustawodawca zasadniczo nie dopuszcza możliwości przeprowadzenia postępowania dowodowego w postępowaniu apelacyjnym, co też wynika z brzmienia art. 505¹² § 1 k.p.c. Godzi się zaznaczyć, iż wprawdzie nowela z dnia 4 lipca 2019 r. tylko zmodyfikowała dotychczasowy art. 505¹² § 1 k.p.c. przez wprowadzenie paragrafu 1¹, nie eliminując w ten sposób w całości funkcji kasatoryjnej postępowania odwoławczego, jednak uchylene art. 505¹¹ k.p.c., który dopuszczał w uproszczonym postępowaniu apelacyjnym prowadzenie postępowania dowodowego jedynie z dokumentów, powoduje, że dotychczasowa funkcja kontrolna sądu drugiej instancji została znacznie ograniczona na rzecz także funkcji rozpoznawczej, rzecz jasna, w granicach wyznaczonych zarzutami apelacyjnymi – art. 505⁹ § 1¹ i § 2 k.p.c. (Uchwała SN z 26.02.2021 r., III CZP 19/20, OSNC 2021, nr 7-8, poz. 49). W oparciu o powyższe wskazać należy, iż w przypadku stwierdzenia przez Sąd Odwoławczy, iż w zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do zmiany orzeczenia, koniecznym byłoby jego uchylene i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a nie zaś dopuszczenie i przeprowadzenie nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym. Nie mniej jednak wskazać należy, iż, wbrew przekonaniu strony apelującej, materiał zgromadzony w aktach sprawy w sposób dostateczny wykazał zasadność oraz wysokość dochodzonego przez stronę roszczenia. Tym samym wnioskowany przez powoda dowód z dokumentacji kredytowej dot. umowy pożyczki wraz z załącznikami należało również ocenić jako mający wykazać fakt udowodniony oraz zmierzający do wydłużenia postępowania (art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c.).

Kolejno zaznaczyć należy, iż po nowelizacji z dnia 4 lipca 2019 r. przepisów o postępowaniu uproszczonym pozostały zasadnicze różnice pomiędzy postępowaniem apelacyjnym zwykłym a uproszczonym, odnoszące się między innymi do modelu apelacji. Zgodnie zaś z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć na zarzutach: 1) naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie; 2) naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Z kolei w § 2 ww. przepisu ustawodawca zaznaczył, iż po upływie terminu do wniesienia apelacji przytaczanie dalszych zarzutów jest niedopuszczalne. Zauważyć również należy, iż w zwykłym postępowaniu odwoławczym obowiązuje model apelacji pełnej, co oznacza, że rola sądu drugiej instancji nie ogranicza się jedynie do samego aktu kontroli zaskarżonego rozstrzygnięcia, ale obejmuje także powinność merytorycznego rozpoznania sprawy (art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 383 k.p.c.). Zatem zasadą obowiązującą w systemie apelacji pełnej jest wydanie przez sąd drugiej instancji wyroku reformatoryjnego. W art. 386 § 2, 3 i 4 k.p.c. wskazano bowiem wyraźnie przesłanki uchylene zaskarżonego wyroku. Należą do nich przyczyny nieważności postępowania, nierozpoznanie istoty sprawy oraz konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. W postępowaniu uproszczonym kwestia ta została uregulowana odmiennie. Sąd drugiej instancji uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania, jeśli stwierdzi, że zachodzi naruszenie prawa materialnego, a zgromadzone dowody nie dają wystarczających podstaw do zmiany wyroku. A contrario sąd drugiej

instancji powinien zmienić zaskarżony wyrok i orzec co do istoty sprawy, jeżeli nie ma podstawy naruszenia prawa materialnego albo też gdy podstawa ta wprawdzie występuje, ale zebrany materiał dowodowy umożliwia wydanie orzeczenia reformatoryjnego (M. Manowska [w:] A. Adamczuk, P. Pruś, M. Radwan, M. Sieńko, E. Stefańska, M. Manowska, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I, LEX/el. 2020, art. 50512). Zgodnie ze stanowiskiem prezentowanym przez Sąd Najwyższy, apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter apelacji ograniczonej i jej funkcją nie jest, tak jak w przypadku apelacji pełnej, ponowne rozpoznanie sprawy, lecz wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji (Uchwała SN(7z) z 31.01.2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55).

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie Sąd Odwoławczy akceptuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji, które sprowadzały się do chronologicznego przedstawienia zaistniałych zdarzeń, a przy tym były niesporne pomiędzy stronami, przyjmując je jednocześnie za własne. Niemniej jednak zaznaczyć należy, iż zasadnicze kwestie zostały ocenione przez Sąd I instancji w sposób błędny, w szczególności odnoszące się do niewłaściwej wykładni przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2023 r. poz. 1028 z późn. zm.), uznając w konkluzji, iż przedmiotowa umowa kredytowa nie zawierała naruszeń umożliwiających skorzystanie z sankcji kredytu darmowego.

Przechodząc do analizy niniejszej sprawy początkowo zauważyć należy, iż w myśl art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zaznaczyć należy, iż taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonania sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Uwypuklić również należy, że zwalczanie ustaleń faktycznych sądu I instancji i związanej z tym oceny materiału dowodowego może następować tylko poprzez argumenty natury jurydycznej, wykazanie jakie konkretnie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności lub mocy dowodowej lub niesłusznie im ją przyznając. Sąd Okręgowy podziela przy tym stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 1 czerwca 2021 r. w zakresie, iż skarżący może dążyć do wykazania wadliwości poczynionych ustaleń faktycznych jedynie powołując się na mające istotny wpływ na wynik sprawy naruszenie przepisów postępowania, które nie sprowadza się bezpośrednio do oceny dowodów (Postanowienie SN z 1.06.2021 r., I CSK 558/20, LEX nr 3302856). Mając na uwadze powyższe wskazać należy, iż zarzuty strony powodowej należy uznać za zasadne, bowiem w ocenie Sądu Odwoławczego strona ta wykazała, iż zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy został oceniony w sposób wybiórczy, a przy tym sprzeczny z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego.

W tym kontekście wskazać należy, iż przedmiotowa umowa cesji zawarta między M. B. i W. B., a powodem obejmowała wszelkie wierzytelności pieniężne zarówno obecne, jak i przyszłe, wynikające z umowy o kredyt konsumencki nr (...), data zawarcia 5 maja 2017 r., nazwa kredytodawcy: (...) BANK (...) S.A., przysługujące im w stosunku do kredytodawcy, obejmujące w szczególności wierzytelność o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat i kosztów, wierzytelność o zwrot kosztów w związku z wcześniejszą spłatą kredytu, wierzytelność mogącą wynikać z zastosowania art. 45 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim i przewidującego tzw. sankcję kredytu darmowego, wraz ze wszystkimi związanymi z tymi wierzytelnościami prawami (m.in. odsetkami za zwłokę i opóźnienie).

M. B. i W. B. udzielili również powodowi pełnomocnictwa do: reprezentacji w sprawie dotyczącej dochodzenia w.w. roszczeń, do uzyskiwania wszelkich informacji w szczególności uzyskania całości dokumentacji kredytowej, w tym również objętych tajemnicą bankową, reprezentację przed wszelkimi instytucjami, organami i sądami na etapie przedsądowym, zawarcia ugody pozasądowej i sądowej, złożenia wszelkich pism i oświadczeń w tym w szczególności złożenia oświadczenia wynikającego z art. 45 u.k.k., przewidującego sankcję tzw. kredytu darmowego oraz do jego dalszego wykorzystania w kontaktach z właściwymi podmiotami zarówno w postępowaniu przedsądowym, jak i w postępowaniu sądowym, w szczególności poprzez przesłanie złożonego oświadczenia kredytodawcy.

Pełnomocnictwo złożone do akt, datowane na 15 marca 2022 r. jest pełnomocnictwem rodzajowym do wykonywania poszczególnych czynności w tym m.in. do złożenia oświadczenia wynikającego z art. 45 u.k.k., które dla swej ważności i skuteczności nie wymaga własnoręcznego podpisu.

Przepisy kodeksu cywilnego nie definiują pojęcia pełnomocnictwa rodzajowego jednakże w judykaturze przyjmuje się, że kryterium rozróżnienia między pełnomocnictwem ogólnym, a rodzajowym jest zakres umocowania do działania w imieniu mocodawcy. Pełnomocnictwo ogólne nie określa ani nie wyodrębnia czynności prawnych, do jakich pełnomocnik został umocowany, natomiast pełnomocnictwo rodzajowe powinno określać rodzaj czynności prawnej objętej umocowaniem oraz jej przedmiot. Jeżeli rodzaj czynności prawnej nie jest w pełnomocnictwie określony w sposób wyraźny, dla ustalenia rzeczywistej woli reprezentowanego mają zastosowanie reguły interpretacyjne obowiązujące przy tłumaczeniu oświadczeń woli – art. 56 i 65 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 1998 r., II KKN 866/97, OSNC 1999, nr 3, poz. 66). W niniejszej sprawie w treści udzielonego powodowi pełnomocnictwa podpisanego za pośrednictwem platformy A. wskazane zostało wprost umocowanie do złożenia oświadczenia wynikającego z art. 45 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, przewidującego sankcję tzw. kredytu darmowego oraz do jego dalszego wykorzystania w kontaktach z właściwymi podmiotami zarówno w postępowaniu przedsądowym, jak i w postępowaniu sądowym, w szczególności poprzez przesłanie złożonego oświadczenia do kredytodawcy. Powyższe pełnomocnictwo udzielone powodowi stanowi zatem bezsprzecznie pełnomocnictwo do poszczególnych czynności, które to zdaniem Sądu odwoławczego pozostawało w pełni skuteczne. Podpisanie zatem za pomocą platformy A..com pełnomocnictwa, z którego treści wynika, że powód został umocowany do złożenia oświadczenia wynikającego z art. 45 u.k.k. powoduje, zdaniem Sądu odwoławczego, że powód dysponując tym pełnomocnictwem skutecznie złożył w dniu 4 kwietnia 2022 r. oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego.

Zgodnie z art. 99 § 1 k.c. pełnomocnictwo szczególne wymaga szczególnej formy tylko w razie, gdy dla czynności, do której upoważnia zastrzeżona jest forma szczególna pod rygorem nieważności, a więc przepis ten w ogóle nie odnosi się do pełnomocnictw upoważniających do czynności, co do których zastrzeżono formę ad probationem. W realiach niniejszej sprawy zarówno umowa cesji jak i pełnomocnictwo udzielone powodowi podpisane zostały za pośrednictwem platformy A.. Pełnomocnictwo do złożenia w imieniu konsumenta oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego nie wymaga formy szczególnej, ale powinno być złożone w sposób umożliwiający ustalenie osoby udzielającej pełnomocnictwa. Z kolei dokumentem może być każdy nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jego treścią. W myśl zaś art. 77² k.c. do zachowania dokumentowej formy czynności prawnej wystarcza złożenie oświadczenia woli w postaci dokumentu, w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie. Literalne brzmienie tego przepisu prowadzi do wniosku, że możliwość ustalenia osoby składającej oświadczenie nie musi wynikać z treści tego oświadczenia, ale ze sposobu złożenia oświadczenia (np. osobę tę można ustalić za pomocą IP komputera, z którego wysłano informacje). Z dochowaniem formy dokumentowej mamy do czynienia także w przypadku wypełnienia formularza dostępnego na stronie internetowej obejmującego wpis danych pozwalających ustalić tożsamość składającego oświadczenie. Forma dokumentowa nie jest ekwiwalentem formy pisemnej. Podstawowa różnica to brak wymogu złożenia na dokumencie własnoręcznego podpisu. W niniejszej sprawie pełnomocnictwo złożone zostało w formie dokumentu w sposób umożliwiający ustalenie osoby udzielającej pełnomocnictwa (podpis elektroniczny A.). Tym samym osoba podpisująca dokumenty poświadczyła podpisem elektronicznym, że jest osobą o danym imieniu i nazwisku, jednocześnie zatwierdzając, że chodzi o osobę o szczegółowych danych wskazanych choćby w umowie cesji.

W drugiej kolejności ocenić należy termin na złożenie oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego. Jak bowiem wynika z art. 45 ust. 5 ww. ustawy uprawnienie, o którym mowa w ust. 1 wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy. Dla określenia, w jakiej dacie wygasa uprawnienie kredytobiorcy do złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego decydujące znaczenie ma zatem prawidłowe oznaczenie dnia wykonania umowy. W ocenie Sądu Okręgowego datę tę należy wiązać, co do zasady, z chwilą spłaty całości kredytu. Jak wskazuje się w literaturze wykonanie umowy następuje w dniu, w którym strony wywiążą się z wszystkich obowiązków ciążących na nich na podstawie umowy (tak: A. Łukaszewski, komentarz do art. 45 [w:] M. Stanisławska (red.),

Ustawa o kredycie konsumenckim. Komentarz, Wyd. 1, Warszawa 2018, Nb 4). Jeżeli konsument wykona umowę, a następnie złoży w ciągu roku oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego wówczas jest on zwolniony z wszystkich poniesionych już kosztów (wykonanie umowy zakłada wywiązanie się z wszystkich obowiązków), a po stronie kredytodawcy powstaje obowiązek zwrotu kosztów kredytu (tak M. Stanisławska (red.), Ustawa o kredycie konsumenckim. Komentarz, Warszawa 2018). W typowych przypadkach umowę o kredyt konsumencki uznaje się za wykonaną w dniu, w którym konsument spłacił ostatnią należność z tytułu tej umowy na rzecz kredytodawcy (T. Czech [w:] Kredyt konsumencki. Komentarz, Wyd. II, Warszawa 2018 r., s. 495). Ponadto podkreślenia wymaga, że art. 45 ust. 5 u.k.k. wprowadzono w celu ochrony interesów konsumenta, aby wydłużyć okres, w którym może on dowiedzieć się o zaistniałym naruszeniu, wykonać przewidziane w tym przepisie uprawnienie i domagać się od kredytodawcy zwrotu zapłaconych odsetek i innych kosztów z tytułu kredytu konsumenckiego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 października 2021 r., I ACa 59/21, LEX nr 3322549/).

Zgodnie z art. 45 ust. 5 u.u.k. do wygaśnięcia uprawnienia dochodzi dopiero po roku od dnia wykonania umowy, przy czym nie wygasa ono w przypadku skutecznego wypowiedzenia umowy o kredyt konsumencki ze skutkami ex nunc (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 1 lipca 2019 r., VI ACa 118/18). Przez wykonanie umowy należy rozumieć sytuację, w której należycie wypełniono wszystkie obowiązki w ramach stosunku kredytu konsumenckiego, w tym obowiązki powstające z mocy ustawy (np. odnośnie do zapłaty odsetek za opóźnienie na podstawie art. 481 § 1 k.c.). Chodzi o obowiązki dotyczące świadczenia głównego i świadczeń ubocznych, po stronie konsumenta oraz kredytodawcy, wykonane dobrowolnie lub przymusowo. W typowych przypadkach umowę o kredyt konsumencki uznaje się za wykonaną w dniu, w którym konsument spłacił ostatnią należność z tytułu tej umowy na rzecz kredytodawcy. Przyjmuje się również, że możliwe są jednak sytuacje, w których ostatnia czynność w ramach stosunku kredytu konsumenckiego należy do kredytodawcy. W takim wypadku roczny termin określony w art. 45 ust. 5 u.k.k. biegnie od daty wykonania tej czynności przez kredytodawcę.

W niniejszej sprawie oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego złożono 4 kwietnia 2022 r. zaś umowa nadal trwa i jest wykonywana, więc nie sposób podzielić twierdzeń Sądu Rejonowego, że nie został zachowany termin na złożenie oświadczenia o skorzystaniu z sankcji. Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że wykonanie umowy jest równoznaczne z udostępnieniem środków kredytobiorcy.

Zasadność i wysokość roszczenia strony powodowej wynikała w istocie z treści art. 45 ust. 1 u.k.k., odnosząc się do powyższego, początkowo zauważyć należy, że przepis art. 5 pkt 10 u.k.k. definiuje rzeczywistą roczną stopę oprocentowania jako całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym. Innymi słowy jest to wartość wyrażająca procentowy udział kosztów kredytu w stosunku rocznym w całkowitej kwocie kredytu. Art. 5 pkt 6 u.k.k. definiuje natomiast całkowity koszt kredytu jako wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności: odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach, z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta. Skoro zatem odsetki stanowią element całkowitego kosztu kredytu, a zostały one policzone w sposób nieprawidłowy, tj. nie od całkowitej kwoty kredytu ale od sumy tej kwoty oraz kwoty prowizji i składki ubezpieczeniowej, to należało uznać, że wskazana w umowie kwota odsetek jest zawyżona, a w konsekwencji zawyżone są i całkowite koszty kredytu, i obliczona z ich wykorzystaniem RRSO. Odsetki, które wchodziły w skład kosztów kredytu, liczone są od kwoty kapitału i składki ubezpieczeniowej a zatem w sposób fałszywy stanowią inną wartość procentową. Istotą odsetek kapitałowych jest to, że stanowią wynagrodzenie dla kredytodawcy za to, że kredytobiorca korzysta z jego środków pieniężnych. Naliczanie odsetek od pozaodsetkowych kosztów udzielenia kredytu konsumenckiego nie zasługuje na aprobatę także z tego powodu, że odsetki za korzystanie z kapitału zostały zaliczone przez ustawodawcę w art. 5 ust. 6 u.k.k. do kosztów kredytu, a więc do tej samej kategorii co opłaty i prowizje. W rezultacie podzielić należało w całości stanowisko strony powodowej, iż wysokość odsetek określona w umowie została bezpodstawnie zawyżona. Kredytodawca niewątpliwie może naliczać odsetki od kwoty pożyczonego kapitału, jednakże tylko i wyłącznie kwota kapitału rzeczywiście udostępnionego kredytobiorcy może stanowić podstawę naliczania oprocentowania przez cały

okres trwania umowy pożyczki. Brak więc podstaw do obciążania kredytobiorcy odsetkami od kosztów kredytu. W konsekwencji obciążenie kredytobiorcy przez pozwanego takimi odsetkami następuje sprzecznie z ww. przepisami ustawy o kredycie konsumenckim. Zatem pozwany pobierając odsetki powinien pobierać je od kwoty udostępnionej kredytobiorcy, a nie zaś jak to robił od kwoty stanowiącej sumę kwoty rzeczywiście udzielonej kredytobiorcy oraz kwoty przeznaczanej na skredytowanie prowizji oraz składki ubezpieczeniowej. W ocenie sądu odwoławczego koszty kredytu i całkowita kwota kredytu to odrębne kategorie pojęciowe i nie jest dopuszczalne, aby pewna kwota pieniężna mogła jednocześnie stanowić część składową każdej z nich. Skoro prowizja została zakwalifikowana wprost do kategorii kosztów kredytu konsumenckiego, to nie może jednocześnie być częścią całkowitej kwoty kredytu, od której będą pobierane dalsze koszty, w tym odsetki. Przyjęcie odmiennej interpretacji stanowiłoby akceptację dla praktyki pobierania kosztów od kosztów umowy kredytowej. Powyższa wykładnia zgodna jest ze stanowiskiem wyrażonym w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 21 kwietnia 2016 roku, C-377/14, EU:C:2016:283, zgodnie z którym całkowita kwota kredytu i całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta są pojęciami odrębnymi i w związku z tym całkowita kwota kredytu nie może obejmować żadnych kwot należących do całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta. I tak całkowita kwota kredytu w rozumieniu art. 3 lit. 1) i art. 10 ust. 2 Dyrektywy 2008/48 nie obejmuje żadnych kwot, których przeznaczeniem jest wywiązanie się ze zobowiązań podjętych w ramach odnośnej umowy o kredyt, takich jak koszty administracyjne, odsetki, opłata za udzielenie kredytu czy wszelkie inne typy kosztów, które musi ponieść konsument.

Pozwany w zawartej z konsumentem umowie kredytu podał zawyżone wysokości rat, co stanowiło wprowadzenie kredytobiorcy – konsumenta w błąd, co też stanowiło to praktykę niedopuszczalną. Prowadziło jednocześnie do wadliwego określenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania (RRSO) kredytu, a zarazem do naruszenia przywołanego powyżej przepisu art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k., co też aktualizowało podstawę do skorzystania z sankcji darmowego kredytu uregulowanej w art. 45 u.k.k. Nawet nie podzielenie powyższego poglądu z uwagi na to, że wprawdzie RRSO kredytu nie jest rzeczywiste, to wskutek jego zawyżenia nie dochodzi do naruszenia prawa konsumenta, w umowie nie zawarto dalszych obligatoryjnych elementów umowy o kredyt, powodujących zastosowanie sankcji kredytu darmowego.

Należy wskazać, że niespełnienie przez pozwanego bank standardów informacyjnych, do których odnosi się orzecznictwo TSUE, pozwala na wyciągnięcie wobec niego negatywnych konsekwencji, w postaci możliwości spłaty przez konsumenta jedynie kwoty kapitału. Za takie uchybienia uważane jest nie tylko nie poinformowanie, ale i złe poinformowanie konsumenta, który nie musi posiadać wiedzy specjalistycznej, by mógł już w chwili podpisywania umowy mieć możliwość realnej oceny opłacalności zaciągniętego zobowiązania (tak: wyrok TS z 9 listopada 2016 r., C-42/15, (...) A.S v. K. B., (...) 2016, Nr 11, poz. I-842).

W ocenie Sądu Okręgowego kwestionowana umowa kredytowa nie czyni zadość wymogom z art. 30 ust. 1 pkt 10 w zw. z pkt 16 ustawy o kredycie konsumenckim. Nie określono w niej procedury i warunków, na jakich koszty kredytu mogą ulec zmianie, zwłaszcza w sytuacji przedterminowej spłaty kredytu. W dokumencie umowy trzeba zamieścić informację o uprawnieniu konsumenta do przedterminowej spłaty, w każdym czasie, całości lub części kredytu oraz procedurze takiej spłaty (art. 30 ust. 1 pkt 16 u.k.k. w zw. z art. 10 ust. 2 lit. r dyrektywy 2008/48). Uprawnienie to wynika z art. 48 ust. 1 u.k.k..

W ust. 39 preambuły Dyrektywy 2008/48 wskazano, że konsument powinien mieć prawo do wywiązania się ze swoich zobowiązań przed upływem terminu określonego w umowie kredytowej. W przypadku przedterminowej spłaty w całości lub części kredytodawcy powinna przysługiwać rekompensata za koszty bezpośrednio związane z przedterminową spłatą z uwzględnieniem ewentualnych oszczędności uzyskanych przez kredytodawcę. W celu ustalenia metody obliczania rekompensaty ważne jest przestrzeganie kilku zasad, Sposób obliczania rekompensaty należy kredytodawcy powinien być przejrzysty i zrozumiały dla konsumentów już na etapie poprzedzającym zawarcie umowy o kredyt, a w każdym przypadku podczas wykonywania umowy o kredyt. Ponadto metoda obliczania powinna być łatwa do stosowania przez kredytodawców, a sprawowanie nadzoru w zakresie rekompensaty przez odpowiedzialne organy powinno być ułatwione.

Kwestia elementów umowy o kredyt konsumencki m.in. w zakresie procedury przedterminowej spłaty kredytu była rozpoznawana przez Trybunał Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-33/20, C-155/20 i C-187/20. W uzasadnieniu wydanego w tych sprawach wyroku z dnia 9 września 2021 roku Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) wskazał, że art. 10 ust. 2 lit r) dyrektywy 2008/48 (odpowiednik art. 30 ust. 1 pkt 16 u.k.k.) należy interpretować w ten sposób, że w umowie o kredyt należy podać konkretną zrozumiałą dla konsumenta metodę obliczania rekompensaty należnej w przypadku przedterminowej spłaty kredytu, tak aby konsument mógł obliczyć wysokość rekompensaty należnej w przypadku wcześniejszej spłaty. Do celów obliczenia rekompensaty należnej w przypadku przedterminowej spłaty kredytu w umowie o kredyt należy wskazać sposób obliczania tej rekompensaty w sposób konkretny i łatwy do zrozumienia dla przeciętnego konsumenta, tak aby mógł on ustalić kwotę rekompensaty należnej w przypadku przedterminowej spłaty na podstawie informacji zawartych w tej umowie. TSUE zwrócił przy tym uwagę, że jeżeli dyrektywa 2008/48 nakłada na przedsiębiorcę obowiązek podania do wiadomości konsumenta treści zaproponowanego mu zobowiązania umownego, którego pewne elementy wynikają z bezwzględnie obowiązujących przepisów ustawowych lub wykonawczych państwa członkowskiego, przedsiębiorca ten jest zobowiązany poinformować konsumenta o treści tych przepisów, tak aby mógł on poznać swe prawa i obowiązki (zob. podobnie wyrok z dnia 26 marca 2020 roku, K. S., C- 66/19, EU:C:2020:242, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

Tymczasem w przedmiotowej umowie brak jest postanowień odnoszących się do procedury spłaty kredytu przed terminem, w tym obniżenia całkowitego kosztu kredytu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą. Brak takiej informacji skutkuje tym, że konsument nie zna swoich praw i obowiązków. Nie wie, że w związku z przedterminową spłatą zobowiązania może dochodzić od banku kwoty odpowiadającej proporcjonalnej części kosztów kredytu. Nie posiada również wiedzy odnośnie tego, które koszty kredytu podlegają obniżeniu, ani w jaki sposób ustalić kwotę należną mu w związku z przedterminową spłatą. Prowadzić może to do wzbogacenia banku względem konsumenta. Nie można bowiem wykluczyć sytuacji, że bank nie rozliczy kosztów kredytu lub rozliczy je w sposób niewłaściwy, co niezostanie skontrolowane przez konsumenta, nieświadomego tego, że może dochodzić od banku przysługujących mu należności na skutek przedterminowej spłaty. Jak wynika ze spraw wnoszonych przez podmioty które wyspecjalizowały się w tej dziedzinie i skupują wierzycelności konsumentów, sami konsumenci nie są świadomi przysługujących im praw, związanych choćby z wcześniejszą spłatą kredytu.

Ustawa o kredycie konsumenckim transponuje do polskiego porządku prawnego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę 87/102/EWG, prawodawca unijny w art. 16 ust. 1 ww. dyrektywy 2008/48/WE przyjął, że konsument ma prawo w każdym czasie spłacić w całości lub w części swoje zobowiązania wynikające z umowy o kredyt. W takich przypadkach jest on uprawniony do uzyskania obniżki całkowitego kosztu kredytu, na którą składają się odsetki i koszty przypadające na pozostały okres obowiązywania umowy, co zostało implementowane do porządku prawnego w postaci art. 49 ust. 1 u.k.k., który stanowi, że w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą. Według art. 49 ust. 2 tej ustawy w przypadku spłaty części kredytu przed terminem określonym w umowie, ust. 1 stosuje się odpowiednio.

O zasadności objęcia prawem konsumenta do obniżki całkowitego kosztu kredytu w przypadku jego wcześniejszej spłaty świadczy wydany w dniu 11 września 2019 r. wyrok Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie o sygnaturze C-383/18 (L.). Zgodnie z przytoczonym wyrokiem „artykuł 16 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG należy interpretować w ten sposób, że prawo konsumenta do obniżki całkowitego kosztu kredytu w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu obejmuje wszystkie koszty, które zostały nałożone na konsumenta.”

Podkreślić należy, że niewątpliwie cel ww. dyrektywy 2008/48 było zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów, w oparciu o założenie, że konsument jest stroną słabszą niż przedsiębiorca zarówno pod względem możliwości negocjacyjnych, jak i ze względu na stopień poinformowania. Ochronę tę ma gwarantować art. 22 ust. 3 dyrektywy 2008/48 zobowiązujący państwa członkowskie do zapewnienia, aby przepisy, które przyjmują one w celu wykonania dyrektywy, nie mogły być obchodzone poprzez sposób formułowania umów.

W ocenie Sądu Okręgowego doszło również do naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k. w zw. z art. 53 ust. 1 i 2 u.k.k. Pozwany formułując termin i warunki odstąpienia od umowy nie poinformował kredytobiorców o terminie do odstąpienia od umowy kredytu w sytuacji opisywanej w art. 53 ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim. Zgodnie z tym przepisem: „jeżeli umowa o kredyt konsumencki nie zawiera elementów określonych w art. 30, konsument może odstąpić od umowy o kredyt konsumencki w terminie 14 dnia od dnia dostarczenia wszystkich elementów wymienionych w art. 30”. Dodatkowo § 15 umowy sugeruje konsumentowi, iż może on jedynie odstąpić od umowy wyłącznie za pośrednictwem formularza oświadczenia o odstąpieniu od umowy przekazanego przez kredytodawcę. Nie można tracić z pola widzenia, że obowiązek informacyjny jest wypełniony wtedy, kiedy wymagane elementy umowy są przedstawione w sposób jednoznaczny i konkretny. W przeciwnym razie mamy do czynienia z iluzoryczną ochroną konsumenta, który formalnie jest „poinformowany”, jednak w rzeczywistości dalej nie wie i nie jest w stanie ocenić w jakich wypadkach, terminach i formie może od umowy odstąpić. Brak takiej informacji skutkuje tym, że konsument nie zna swoich praw i obowiązków.

Reasumując, w niniejszej sprawie doszło do naruszeń skutkujących sankcją kredytu darmowego.

Przedstawione przez powoda wyliczenie kwoty należności z tego tytułu nie wzbudzało żadnych wątpliwości pod względem rachunkowym i zostało przyjęte za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Wyjściowe zmienne algorytmu obejmowały potencjalny harmonogram spłat prowizji oraz odsetek, co prowadziło do uzyskania także jedynie potencjalnej wysokości roszczenia. Strona pozwana kwestionując roszczenie strony powodowej co do wysokości, nie przedłożyła tym żadnych dowodów na fakt poniesienia przez konsumenta kosztów odsetek oraz innych kosztów związanych z kredytem, niż te wyliczone przez stronę powodową, w tym w szczególności historii rachunku wskazanego w umowie. Tym samym Sąd Odwoławczy w świetle art. 233 § 2 k.p.c. ocenił, że przedstawione przez stronę powodową wyliczenia uznać należało za prawdziwe.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone orzeczenie na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. oraz art. 45 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w zw. z art. 410 § 2 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10 306,95 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c., uznając iż pozwany pozostawał w opóźnieniu od dnia 27 maja 2022 r. tj. od następnego dnia po otrzymaniu nakazu zapłaty, mając na uwadze, że wcześniej był wzywany do zapłaty. Wobec braku wykazania przez powoda doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty w pozostałym zakresie powództwo jak i apelacja zostały oddalone.

Wydanie orzeczenia reformatoryjnego implikowało również konieczność zmiany rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed sądem I instancji.

Wobec tego, że powód uległ tylko co do nieznaczej części roszczenia odsetkowego na podstawie art. 100 k.p.c. strona pozwana została obciążona obowiązkiem zwrotu na rzecz strony powodowej kosztów procesu oraz kosztów postępowania apelacyjnego.

Aleksandra Łączyńska